

Hvor skal vi hen, du?

Lørdag d. 2. april deltog jeg sammen med Inge-Mie og Preben i Baptistkirkenes temadag i Odense om kirkesyn og fællesskab. En rigtig god dag, men samtidigt en dag, der måske gav flere spørgsmål end svar. Og en dag, der viste, hvor svag vores nuværende organisation er.

Det kom bag på ledelsen, at en stor del af forsamlingen mente, at en lokal menighed kunne tilsidesætte en vedtagelse fra BID, såfremt den tilkendegav, at den var uenig i beslutningen og derfor stemte imod. Ledelsen mente, at en sådan flertalsbeslutning måtte være bindende for alle menigheder. Det måtte konstateres, at sådan var det ikke, men jeg tror ledelsen derved får meget svært ved at navigere i den kontekst. Hvis ikke vi alle vil arbejde for de fælles vedtagelser, hvad skal vi så med dem?

Der blev talt meget om forsoning, og det gik meget på debatten om homofili og forløbet af denne, og indrømmet, os, der ønskede problemet løst og som ønskede at finde en brugbar og pragmatisk løsning, vi måtte høre på uendeligt meget vrøvl og masser af tåbelige og usaglige argumenter. Men når modstanderen ikke vil debatten og ikke vil overbevises, så giver det overhovedet ingen mening at tale om forsoning. Forsoning kræver, i det mindste, at man anerkender modstanderens ret til at være uenig. Når man ikke gør det, hvad skal vi så forsones med? Vi er jo alligevel uenige for tid og evighed.

Jeg er måske blevet voldsomt glad for det fællesskirkelige arbejde gennem tiden, men jeg føler mig meget beriget og inspireret ved samarbejdet med de øvrige kirkesamfund. Jeg føler ikke den samme berigelse i BID, fordi vi er ligesom kørt fast.

Vi er nødt til at åbne os udadtil. Der skal væsentlige forandringer til, hvis vi som kirke skal appellere til moderne mennesker. Hvordan vi gør det, uden at vores kerneværdier forandres ret meget, det bliver en af de kommende, påtrængende, opgaver.

Jeg tror slet ikke på, at noget løses ved at præsterne snakker fællesskab på et konvent. Den nye Chin præst i Skjern, Emmanuel Cinzah, påstod fra talerstolen, "at de fleste danske baptistpræster ikke har et kald, men bare et arbejde." Hvis præsterne skal have afgørende indflydelse på processen, skal de ophøre med at være funktionærer og blive til ledere. En præsteuddannelse alene gør ikke automatisk en god leder. Det kræver både evner, hårdt arbejde og nytænkning. Og det kræver en supplerende uddannelse - giver vi dem det?

De kommende ledere - præster eller ikke - har brug for et forum, hvor der kan træffes bindende beslutninger, som der kan arbejdes ud fra. Ellers bliver arbejdet meningsløst, og så er der ingen, der udfører det.

Derfor BID - vi har en opgave, og den haster. Så derfor spørgsmålet -- Hvor skal vi hen, du?

Peter